

ส่วนที่ 5

ข้อจำกัดและแนวปฏิบัติทั่วไปที่มีผลต่อการลงทุน

5.1 ปัญหาและข้อจำกัดทั่วไปของจังหวัดสตูล

• ปัญหาหลัก

1. ปัญหากรณีพิพาทเกี่ยวกับที่ดินระหว่างราษฎรกับอุทยานแห่งชาติและการใช้พื้นที่ป่าชายเลนที่เสื่อมสภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจ
2. ปัญหาการขาดแคลนแหล่งกักเก็บน้ำขนาดใหญ่เพื่อเป็นแหล่งน้ำสำรองสำหรับการอุปโภคบริโภคและกาเกษตรในฤดูแล้ง
3. ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดและสารเสพติด
4. ปัญหาการขาดบริการโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ เช่น ถนน ท่าเทียบเรือ
5. ด้านวัตถุดิบไม่มีคุณภาพ ราคาไม่แน่นอนและมีปริมาณไม่เพียงพอ เช่น วัตถุดิบด้านการเกษตร
6. ขาดแรงงานที่มีฝีมือ แรงงานนิยมไปทำงานในประเทศมาเลเซีย และสิงคโปร์
7. ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคมีราคาค่อนข้างสูง
8. ปัญหาการฝ่าฝืนทำประมงของชาวประมง
9. ปัญหาภาวะทรัพยากรสัตว์น้ำทะเลเสื่อมโทรม
10. ปัญหาเงินทุนและปัจจัยการผลิตเพื่อปรับปรุงระบบการผลิตให้มีประสิทธิภาพ
11. ปัญหาเกษตรกรไม่มีแหล่งที่จะจำหน่ายผลิตผลทางการเกษตรที่ถาวร
12. ปัญหาผู้สูงอายุและเด็กถูกทอดทิ้ง
13. ปัญหาการศึกษาของประชาชนทางด้านวิชาสามัญและวิชาชีพยังอยู่ในระดับต่ำทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ
14. การศาสนาและวัฒนธรรมไม่ได้รับการพัฒนาให้สามารถใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในสังคมได้อย่างแท้จริง
15. ปัญหาสุขภาพอนามัยของประชาชนยังไม่บรรลุเป้าหมายถึง “การมีสุขภาพชีวิตที่ดี”

● **ปัญหา**

1. ประชาชนไม่ได้นำความรู้ที่ได้รับการฝึกอบรมไปประกอบอาชีพอย่างจริงจัง ทำให้การลงทุนภาครัฐด้านนี้สูญเปล่า
2. ประชาชนไม่มีการรวมกลุ่มประกอบอาชีพที่แน่นอน
3. บุคลากรภาครัฐยังขาดแคลน และยังทำงานไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
4. เกษตรกรมักไม่ให้ความสนใจข่าวสารทางการค้าจึงถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าในเรื่องราคาอยู่เสมอ
5. พื้นที่ถือครองทำการเกษตรของเกษตรกรไม่มีเอกสารสิทธิ์
6. คนมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ ขาดการพัฒนา
7. ขาดบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข

5.2 ปัญหาและข้อจำกัดรายสาขา

5.2.1 ปัญหาและข้อจำกัดด้านการเกษตร ของจังหวัดสตูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) ปัญหาด้านการผลิต ได้แก่

- 1.1 สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาหรือเนินสูง พื้นที่ราบมีน้อย จึงไม่เหมาะสมแก่การเพาะปลูกพืชบางชนิด เช่น ข้าว ฉะนั้นพืชที่ปลูกกันมากจึงเป็น ยางพารา และปาล์มน้ำมัน
- 1.2 มีการใช้เทคโนโลยีค่อนข้างต่ำ ยังคงยึดการผลิตแบบดั้งเดิม ทำให้ผลผลิตที่ได้รับโดยเฉลี่ยต่อไร่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ คุณภาพผลผลิตยังไม่ดีเท่าที่ควร
- 1.3 เกษตรกรยังไม่เห็นความสำคัญของการรวมกลุ่มเพื่อปรับปรุงคุณภาพผลผลิต การผลิตยังอยู่ในลักษณะต่างคนต่างทำ
- 1.4 ด้านทุนการเพาะปลูกของเกษตรกร อาทิ ปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช เครื่องมือและอุปกรณ์ มีราคาแพง ส่งผลให้ต้นทุนในการเพาะปลูกอยู่ในเกณฑ์สูง มีผลทำให้รายได้ของเกษตรกรลดต่ำลง
- 1.5 ระบบการชลประทานยังไม่ทั่วถึงบางท้องที่ขาดแคลนน้ำที่ใช้ในการเกษตร การเพาะปลูกยังต้องอาศัยน้ำฝน หรือแหล่งน้ำตามธรรมชาติ
- 1.6 เกษตรกรขาดการวางแผนการผลิต กล่าวคือมีการเพาะปลูกพืชเพียงอย่างเดียวทำให้เกิดการเสี่ยงมากเกินไป กล่าวคือ หากพืชที่ตนผลิตมีภาวะราคาตกต่ำ ฐานะความเป็นอยู่ของเกษตรกรจะย่ำแย่ตามไปด้วย

- 1.7 เกษตรกรส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีเงินทุนน้อยทำให้ต้องกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินทุน ทั้งในระบบและนอกระบบ โดยเฉพาะการกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินทุนนอกระบบ เป็นที่นิยมกันมากเพราะสะดวก รวดเร็ว แต่ต้องเสียอัตราดอกเบี้ยสูง ทำให้เกษตรกรมีภาระผูกพันด้านหนี้สินมาก

2) ปัญหาด้านการตลาด

- 2.1 เกษตรกรขาดอำนาจต่อรองในเรื่องราคาผลผลิตทางการเกษตรที่ผลิตได้ การจำหน่ายยังต้องผ่านพ่อค้าคนกลางหลายชั้นตอน นอกจากนี้เกษตรกรส่วนใหญ่ยังไม่มีกรรวมกลุ่มกันเพื่อขายอย่างจริงจังการขายอยู่ในลักษณะต่างคนต่างขายจึงทำให้ราคาจำหน่ายอยู่ในระดับต่ำ ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลางอยู่เสมอ
- 2.2 จังหวัดสตูลเสียรายได้จากการที่ต้องซื้อสินค้าบางชนิดจากจังหวัดอื่น เช่น โค สุกร กระบือ ข้าวสาร เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดผลิตได้น้อยไม่เพียงพอกับความ ต้องการบริโภคภายในจังหวัด
- 2.3 ปัญหาด้านการส่งออก สินค้าส่งออกส่วนใหญ่ยังเป็นสินค้าเกษตรกรรมขั้นพื้นฐาน ยังไม่มีการพัฒนาเกี่ยวกับการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า นอกจากนี้ยังมีปัญหา เกี่ยวกับการชำระเงินของผู้ซื้อปลายทาง
- 2.4 ปัญหาด้านข่าวสารการตลาดเกี่ยวกับสินค้าเกษตร เกษตรกรมักไม่ให้ความสนใจ เกี่ยวกับข่าวสารการค้าการตลาด จึงมักถูกเอาเปรียบจากพ่อค้าในเรื่องของราคาอยู่ เสมอ

5.2.2 ปัญหาและข้อจำกัดด้านอุตสาหกรรม ได้แก่

- 1) โครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภคยังไม่เพียงพอและยังครอบคลุมไม่ทั่วถึง ทุกพื้นที่โดยเฉพาะถนน สะพาน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ซึ่งไม่จูงใจให้เกิดการลงทุนประเภทการอุตสาหกรรม
- 2) ฐานทางการผลิตยังแคบ พืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญมีน้อยชนิด โดยมีพืชที่สำคัญคือ ยางพาราซึ่งปริมาณการผลิตมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะจำหน่ายในรูปวัตถุดิบยังไม่มี การแปรรูป มูลค่าสินค้าจึงต่ำ
- 3) ขั้นตอนการขออนุญาตต้องเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน ค่อนข้างยุ่งยาก และมักล่าช้า
- 4) ขาดแคลนวัตถุดิบเนื่องจากการผลิตขึ้นอยู่กับฤดูกาล

- 5) ขาดสภาพคล่องทางการเงิน
- 6) ผู้ประกอบการขาดความรู้ความสามารถในด้านการจัดการ การตลาด การพัฒนาผลิตภัณฑ์ รูปแบบผลิตภัณฑ์และข้อมูลทางการตลาด
- 7) ผลิตภัณฑ์สินค้าบางส่วนยังไม่ได้มาตรฐาน ขาดคุณภาพทำให้การจำหน่ายได้ราคาต่ำไม่คุ้มทุน

5.2.3 ปัญหา / ข้อจำกัดด้านการค้าและการบริการ

จังหวัดสตูลมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย จากการที่มีอาณาเขตติดต่อกันเช่นนี้ทำให้เกิดการค้าตามแนวชายแดนซึ่งการค้าชายแดนเป็นการดำเนินธุรกิจการค้าโดยไม่ผ่านระบบธนาคารเนื่องจากมูลค่าการซื้อขายไม่สูงนักและคุ้นเคยกัน แต่ในบางครั้งก็มีปัญหาเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้สาเหตุส่วนหนึ่งเนื่องมาจากนโยบายของมาเลเซียไม่มีความแน่นอนและต่อเนื่องเกี่ยวกับการติดต่อกับชายและอำนวยความสะดวกแก่ราษฎรตามแนวชายแดน บางครั้งเข้มงวด แต่บางครั้งก็ปล่อยให้ทำการค้าชายกันโดยสะดวก

5.2.4 ปัญหา / ข้อจำกัดด้านการลงทุนและการจ้างงาน

ข้อจำกัดในการประมาณความต้องการแรงงานและการพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดสตูล ได้แก่

1. ไม่มีระบบข่าวสารข้อมูลด้านตลาดแรงงานและกำลังคนที่ชัดเจน ซึ่งต้องมีการสำรวจกำลังคนอย่างมีระบบ รวมทั้งการวางมาตรการกำหนดขนาดของแรงงานในแต่ละสาขาของการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย
2. ความชัดเจนในการพัฒนาทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นจำเป็นต้องสอดคล้องประสานในทิศทางที่เกื้อหนุนกัน
3. ความเข้าใจและความสามารถในวงจรทางเศรษฐกิจของแต่ละสาขาในพื้นที่ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการจัดวางลำดับการเร่งรัดพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละช่วงได้
4. การขาดงบประมาณในการอบรมพัฒนาคนเข้าสู่ตลาดแรงงาน

5.2.5 ปัญหาและข้อจำกัดอื่น ๆ

● ปัญหาที่ดินทำกินของราษฎร

1. ราษฎรมีที่ดินทำกินและมีการถือครองที่ดินน้อยทำให้มีการบุกรุกพื้นที่โดยเฉพาะในเขตอุทยานแห่งชาติทะเลบัน
2. การบุกรุกป่าชายเลนและอุทยานแห่งชาติเพื่อทำกิน ทำนาถุ้งและที่อยู่อาศัย

● ปัญหาการแพร่ระบาดของฮารเซพติด

1. จังหวัดสตูลเป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติดทางทะเล
2. ลูกเรือประมงติดยาเสพติดกันมาก
3. มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดไปสู่กลุ่มเยาวชน

● ปัญหาน้ำกิน – น้ำใช้

1. พื้นที่เป็นที่ราบสูง ทำให้ขาดแคลนน้ำโดยเฉพาะในฤดูร้อน
2. บ่อน้ำบาดาลแห้ง
3. บางพื้นที่น้ำทะเลท่วมถึง

● ปัญหาคมนาคมทางบกและทางน้ำไม่สะดวก

1. เส้นทางคมนาคมแคบและไม่ได้มาตรฐาน โดยเฉพาะถนนระหว่างตำบล/หมู่บ้านเป็นถนนลูกรังและคับแคบรถวิ่งไม่สะดวกและไม่สามารถใช้การได้ในช่วงฤดูฝน
2. เส้นทางติดต่อกับประเทศมาเลเซียทางบก คือ เส้นทางควนโดน – วังประจัน คับแคบและสูงชัน และมีเพียงเส้นทางเดียว ซึ่งเดินทางลำบากเพราะเส้นทางฝั่งมาเลเซียเป็นภูเขาสูงชัน
3. สภาพท่าเทียบเรือดำมะลัง, เจ๊ะบิลัง, ปากบาราและท่าเทียบเรือแหลมสนไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ

● ปัญหาสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย

1. มีการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนเพื่อทำนาถุ้ง
2. การทิ้งขยะลงทะเลบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวตามเกาะต่างๆ เช่น เกาะหลีเป๊ะ เกาะสาหร่าย เกาะบูโหลน เกาะตะรุเตา ฯลฯ

3. มีการทำประมงผิดกฎหมาย รวมทั้งมีการระเบิดปลาและทำลายแนวปะการัง ทำให้สัตว์น้ำและระบบนิเวศน์ถูกทำลาย

5.3 แนวทางการปฏิบัติ

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและลดข้อจำกัดของจังหวัดสตูลในภาคการผลิตต่าง ๆ จังหวัดควรมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

5.3.1 ภาคเกษตร

1. ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันขาย เพื่อสร้างอำนาจต่อรองในเรื่องราคาและเพื่อลดขั้นตอนพ่อค้าคนกลางให้เหลือน้อยที่สุด ผลจากการรวมกลุ่มจะทำให้เกษตรกรสามารถจำหน่ายผลผลิตได้ในราคาที่เป็นธรรม
2. พัฒนาระบบข่าวสารการตลาดให้ทันสมัย โดยเฉพาะข่าวสารระดับราคาในตลาดผู้ซื้อทั้งนี้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกสามารถใช้ข่าวดังกล่าวเป็นแนวทางในการตัดสินใจวางแผนการผลิตและเลือกช่วงจังหวัดการจำหน่ายสินค้าเพื่อให้ได้ราคาที่เหมาะสม
3. เน้นการพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นให้สามารถรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมได้ครบวงจร ตั้งแต่การผลิต การปรับปรุงคุณภาพสินค้า การบรรจุหีบห่อ ตลอดจนการจำหน่ายทั้งในตลาดภายในและส่งออกต่างประเทศ
4. สนับสนุนการเลี้ยงโคพันธุ์เนื้อ แพะ แกะ ให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยการจัดหาพืชพันธุ์ดีและจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงสัตว์และส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดเพื่อเป็นอาชีพหลักแทนการยึดการเพาะปลูกพืชแต่เพียงอย่างเดียวและควรมีอาชีพเสริมรองรับเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร
5. พัฒนาหรือเร่งรัดให้มีการชลประทานอย่างทั่วถึงครอบคลุมทุกพื้นที่เพื่อให้เกษตรกรใช้ประโยชน์ในการผลิตภาคเกษตรกรรม
6. ควรปลูกฝิ่งนิสัยให้เกษตรกรมีความกระตือรือร้นในการประกอบอาชีพ รวมทั้งส่งเสริมอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้ในระยะสั้นเพื่อเป็นอาชีพเสริมและเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรอีกทางหนึ่ง

5.3.2 ภาคอุตสาหกรรม

1. เร่งรัดการเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกและความจำเป็นพื้นฐานตลอดจนสาธารณูปโภคให้พอเพียงและสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศ
2. ส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมทุกขนาด โดยเฉพาะขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่อยู่ในชุมชนต่าง ๆ
3. สนับสนุนให้มีการลงทุนอย่างเต็มที่ในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจในโลกยุคใหม่ ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นแหล่งจ้างงานและแหล่งรายได้ที่สำคัญของจังหวัด
4. แก้ไขปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อลดขั้นตอนต่าง ๆ เกี่ยวกับการอนุมัติ/อนุญาต เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและลดภาระแก่นักลงทุน รวมทั้งพิจารณาจัดตั้งหน่วยงานที่เป็นศูนย์บริการด้านการลงทุนแก่ผู้ลงทุน
5. รัฐบาลควรเข้ามาแก้ไขปัญหอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสภาพคล่องทางการเงิน ราคาน้ำมันที่สูงขึ้น การพัฒนาฝีมือแรงงานและส่งเสริมการผลิตวัตถุดิบให้เพียงพอต่อความต้องการในท้องถิ่น
6. รัฐบาลควรเข้ามาส่งเสริมและสนับสนุนในการปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถ

5.3.3 ภาคการค้าและการบริการ

สำหรับแนวปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาด้านการค้าและการบริการนั้นรัฐบาลและจังหวัดควรพยายามหาโอกาสสร้างความสัมพันธ์ในระดับรัฐบาลและในระดับท้องถิ่นในรูปแบบต่างๆ เช่น ระดับท้องถิ่นควรมีการผลัดเปลี่ยนกันเยี่ยมชมหรือจัดการแข่งขันกีฬาเชื่อมความสัมพันธ์ไมตรีในโอกาสต่างๆ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ตลอดจนหาทางแก้ไขปัญหาและควรมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้จังหวัดสตูลควรมีแนวปฏิบัติเพื่อให้การค้าและการบริการของจังหวัดเป็นไปด้วยดี ดังนี้

1. ควรจัดให้มีการเจรจากับประเทศมาเลเซียเพื่อขอให้ใช้มาตรการผ่อนปรนและลดอัตราภาษีสำหรับสินค้าจากประเทศไทย และควรมีการพิจารณาร่วมกันระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียในการลดขั้นตอนการปฏิบัติ เช่น การขออนุญาตส่ง

- สินค้าออก การตั้งด่านศุลกากร/ด่านตรวจคนเข้าเมือง รวมไปถึงขั้นตอนการส่งสินค้าผ่านแดนระหว่าง 2 ประเทศ ให้กระชับขึ้น โดยเฉพาะพิธีการศุลกากรควรจัดให้มีการนำระบบการตรวจปล่อย ณ จุดเดียวมาใช้
2. จังหวัดควรส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนโดยการพิจารณาความเป็นไปได้ในการพิจารณาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อการส่งออกบริเวณชายแดนเพื่อเสริมสภาพคล่องของธุรกิจบริเวณชายแดนของทั้ง 2 ประเทศ
 3. ควรจัดให้มีการศึกษาโอกาสและรู้ทางการขยายการค้าและความร่วมมือด้านการค้าบริเวณชายแดนและการค้าระหว่างประเทศตลอดจนการลดข้อจำกัดและปัญหาอุปสรรคเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ภาคเอกชนในการขนส่งสินค้าผ่านเขตแดนระหว่างกัน
 4. ผู้ผลิตและผู้ส่งสินค้าของไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวในการลดต้นทุนในการผลิตและพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้ตรงตามความต้องการของตลาด รวมทั้งการแสวงหาตลาดใหม่ๆ เพิ่มเติม

5.3.4 ภาคการลงทุนและการจ้างงาน

แนวทางในการแก้ไขข้อปัญหาภาคการลงทุนและความต้องการแรงงานและกำลังคนของจังหวัดสตูลมีดังนี้

1. เนื่องจากความต้องการแรงงานและกำลังคนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในอนาคต ซึ่งแนวโน้มการเคลื่อนย้ายแรงงานมีแนวโน้มจะย้ายจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการซึ่งมีการลงทุนสูงขึ้นจึงต้องมีการกำหนดนโยบายในการพัฒนาที่ชัดเจนเพื่อให้สถานประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการอย่างสอดคล้องกับนโยบาย
2. การกำหนดทิศทางการพัฒนาฝีมือแรงงานหรือกำลังคนให้ตรงกับสาขาที่ขาดแคลน และสามารถเข้าสู่การปฏิบัติงานได้จริง
3. หน่วยงาน/สถาบันที่เกี่ยวข้องต้องสร้างศักยภาพในการพัฒนาคนเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานที่ขาดแคลน
4. สร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างเป็นทางการในรูปแบบในการพัฒนาแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานอพยพเพื่อนำไปสู่การสร้างสวัสดิการแรงงานให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล

5. การสนับสนุนจากภาครัฐในด้านทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม เช่น การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาตามที่ต้องการแรงงานมีความต้องการและทักษะในการทำงานเฉพาะด้าน
6. การสร้างเครือข่ายมุสลิมให้เป็นประโยชน์ในทางการค้า การลงทุน และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเปิดทางสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

5.3.5 แนวปฏิบัติอื่นๆ

1. เพื่อแก้ปัญหาการขาดพื้นที่ดินทำกินถือครองน้อยทำให้มีการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนและอุทยานแห่งชาติคังนั้นจังหวัดควรส่งเสริมให้เกษตรกรทำการเพาะปลูกที่ใช้พื้นที่น้อย เช่น ทำไร่นาสวนผสม โดยมีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ให้มากขึ้น
2. ส่งเสริมชาวเลหรือชาวประมงชายฝั่งให้ทำประมงสมัยใหม่โดยเฉพาะการเลี้ยงปลาในกระชัง หอยแครง และปูดำ
3. เพื่อแก้ปัญหาดินเสื่อมสภาพควรมีการจำกัดพื้นที่การทำนาถุ้ง และกำหนดให้ผู้เลี้ยงถุ้งขึ้นทะเบียนการทำนาถุ้ง สำหรับผู้บุกรุกพื้นที่เพื่อทำนาถุ้งก่อนหน้าแล้ว ควรผ่อนผันให้เลี้ยงต่อโดยให้เช่าพื้นที่มีระยะเวลาสิ้นสุดสัญญาและต้องไม่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสียหาย
4. ด้านการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ทางจังหวัดควรดำเนินการปราบปรามอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติดในกลุ่มประชาชนทุกระดับนอกจากนี้ควรให้องค์กรประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและจัดตั้งค่ายบำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในชุมชนและสถานศึกษา
5. ในการแก้ปัญหาน้ำกิน – น้ำใช้ขาดแคลน จังหวัดควรก่อสร้างฝายกั้นน้ำตามลำคลองสายหลักต่างๆ รวมทั้งก่อสร้างภาชนะกักเก็บน้ำขนาดใหญ่เพื่อรองรับน้ำใช้ให้เพียงพอตามเกาะที่มีราษฎรอาศัยอยู่ นอกจากนี้ควรมีการนำทรัพยากรน้ำที่มีอยู่ตามธรรมชาติมาใช้ประโยชน์ เช่น การจัดทำโครงการประปาภูเขา โดยใช้แหล่งน้ำจากน้ำตกเป็นแหล่งน้ำดิบและควรสร้างประปาให้ครอบคลุมทุกชุมชนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะในเขตเทศบาล รวมถึงควรจัดซ่อมบ่อน้ำบาดาลที่มีอยู่เดิมให้สามารถใช้งานได้ โดยทำเป็นประปาชนบทเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ห่างไกลมีน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคได้
6. ด้านการคมนาคมขนส่งควรมหาแหล่งงบประมาณมาสนับสนุนโครงการก่อสร้าง

7. ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้มากยิ่งขึ้น เช่น ปรับปรุงถนนในเขตนิคมพัฒนาภาคใต้ (ควนกาหลง) ซึ่งมีระยะทางประมาณ 550 กิโลเมตร และขยายถนนเส้นทางสายพัทลุง - ตรังให้ได้มาตรฐาน
8. ในการแก้ปัญหาการทำประมงผิดกฎหมายควรจัดให้มีการประชุมชี้แจงเพื่อให้ผู้ประกอบการประมงเข้าใจถึงกฎหมายเกี่ยวกับการประมง ขนาดของเครื่องมือทำประมง รวมทั้งกำหนดเขตการทำประมงระหว่างประมงชายฝั่งกับประมงขนาดใหญ่ โดยการวางแผนเขตและสีสะท้อนแสงที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน
9. ให้นำหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการกับผู้ทำการระเบิดปลาและทำลายแนวปะการังอย่างเข้มงวดและเคร่งครัด
10. จัดตั้งหน่วยกำลังผสมระหว่างตำรวจน้ำสุลตการ ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองเจ้าท่าภูมิภาค สาขาสตูล ประมงจังหวัด ป่าไม้จังหวัด อำเภอท้องที่และเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาออกตรวจตราอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งประชาสัมพันธ์ขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวทั่วไปในการทิ้งขยะและควรจัดอบรมผู้นำชุมชนให้มีจิตสำนึกในการจัดการขยะที่เหมาะสมและจัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์ทะเล เพื่อเป็นหูเป็นตาในการลดปัญหาการทิ้งขยะบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวตามเกาะต่าง ๆ